DOMSTOLENS KENDELSE (Ottende Afdeling)

20. november 2009 *

I sag C-278/09,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 68 EF og 234 EF, indgivet af tribunal de grande instance de Paris (Frankrig) ved afgørelse af 6. juli 2009, indgået til Domstolen den 16. juli 2009, i sagen:

Olivier Martinez,

Robert Martinez

mod

MGN Ltd,

* Processprog: fransk.

har

DOMSTOLEN (Ottende Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C. Toader (refererende dommer), og dommerne P. Kūris og L. Bay Larsen,

generaladvokat: E. Sharpston
justitssekretær: R. Grass,

og efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 2 og artikel 5, nr. 3), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001 L 12, s. 1).

2 Anmodningen er blevet fremsat i forbindelse med en tvist mellem Olivier Martinez og Robert Martinez, som har bopæl i Frankrig, på den ene side, og selskabet MGN Ltd (herefter »MGN«) med hjemsted i Det Forenede Kongerige, på den anden side, angående fastlæggelsen af, hvilken domstol der er kompetent til at behandle et erstatningssøgsmål, som førstnævnte har anlagt mod sidstnævnte.

Retsforskrifter

3 Artikel 61 EF bestemmer:

»Med henblik på gradvis at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed vedtager Rådet

[…]

c) foranstaltninger vedrørende civilretligt samarbejde i henhold til artikel 65 [EF]

[…]«

4 Artikel 2 i forordning nr. 44/2001 bestemmer:

»1. Med forbehold af bestemmelserne i denne forordning skal personer, der har bopæl på en medlemsstats område, uanset deres nationalitet, sagsøges ved retterne i denne medlemsstat.

2. Personer, som ikke er statsborgere i den medlemsstat, på hvis område de har bopæl, er undergivet de kompetenceregler, der gælder for landets egne statsborgere.«

5 Artikel 5, nr. 3), i forordning nr. 44/2001 bestemmer:

»En person, der har bopæl på en medlemsstats område, kan sagsøges i en anden medlemsstat

[…]

3) i sager om erstatning uden for kontrakt, ved retten på det sted, hvor skadetilføjelsen er foregået eller vil kunne foregå

[…]«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

6 Den 28. august 2008 sagsøgte Olivier og Robert Martinez MGN ved tribunal de grande instance de Paris med påstand om, at sidstnævnte pålægges at betale dem erstatning med tillæg af renter. I stævningen har de gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af deres personlige rettigheder som følge af onlinetekster og/eller fotografier på et websted, som administreres af det nævnte selskab.

7 MGN har gjort gældende, at tribunal de grande instance de Paris savner kompetence, og har påberåbt sig artikel 2 og artikel 5, nr. 3), i forordning nr. 44/2001. Det er dette selskabs opfattelse, at når skadetilføjelsen skyldes offentliggørelse i pressen, må den forstås således, at den sker alle de steder, hvor denne offentliggørelse sker. Det følger heraf, at når offentliggørelsen sker ved hjælp af internettet, der grundet sine tekniske karakteristika er tilgængeligt overalt og kan konsulteres fra alle medlemsstaterne, kan en skadetilføjelse som den i hovedsagen omhandlede kun anses for at være sket på en enkelt medlemsstats område, hvis der foreligger en tilstrækkelig, væsentlig eller klar tilknytning til det nævnte område. I den foreliggende sag er der ikke en tilstrækkelig tilknytning mellem den anfægtede offentliggørelse på internettet og den skade, som angiveligt skulle være tilføjet på fransk område.

8 Ifølge sagsøgerne i hovedsagen følger tilknytningen til fransk område af den omstændighed, at Olivier Martinez er fransk, at sagens faktiske omstændigheder har fundet sted i Frankrig, samt at de er af interesse for den franske offentlighed og kan have en virkning på hele dette område. De har herudover anført, at selv om den anfægtede artikel, som er blevet offentliggjort på internettet, er affattet på engelsk, kan den nemt forstås af den franske offentlighed.

9 Eftersom afgørelsen af det præjudicielle spørgsmål fra den nationale domstol, som har kompetence til at påkende den sag, som er indbragt for den, ikke klart fremgår af

artikel 2 og artikel 5, nr. 3), i forordning nr. 44/2001, har tribunal de grande instance de Paris besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 2 og artikel 5[, nr. 3,] i [forordning nr. 44/2001] fortolkes således, at de giver en ret i en medlemsstat kompetence til at træffe afgørelse i en sag på grund af en skade på personlige rettigheder, der kan være opstået ved onlineoplysninger og/eller fotografier på et websted, som udgives i en anden medlemsstat af et selskab med hjemsted i den anden medlemsstat — eller i en anden medlemsstat, som under alle omstændigheder adskiller sig fra den første:

— uden nogen anden betingelse, end at der er adgang til dette websted fra den første medlemsstat

— eller alene når der foreligger en tilstrækkelig, væsentlig eller klar tilknytning mellem skadetilføjelsen og den første medlemsstats område, og, i dette andet tilfælde, hvis denne tilknytning kan følge af:

  — betydningen af forbindelser til det omtvistede websted fra den første medlemsstat, i absolutte tal eller relativt i forhold til samtlige forbindelser til det pågældende websted

  — bopælen, eller endog nationaliteten, af den person, der påberåber sig en tilsidesættelse af personlige rettigheder, eller mere generelt de berørte personer

— det sprog, som de omtvistede oplysninger formidles på, eller andre forhold, der kan godtgøre webstedsadministratorens hensigt om specifikt at henvende sig til befolkningen i den første medlemsstat

— det sted, hvor de fremførte faktiske omstændigheder har fundet sted, og/eller hvor de negativer, som eventuelt bliver lagt på nettet, blev taget

— andre kriterier[?]«

Domstolens kompetence

10 I overensstemmelse med procesreglementets artikel 92, stk. 1, kan Domstolen, når det er åbenbart, at den ikke har kompetence til at behandle en sag, eller at sagen må afvises, efter at have hørt generaladvokaten, uden at fortsætte sagens behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse.

11 Det bemærkes, at tribunal de grande instance de Paris som retsgrundlag for forelæggelsen af det præjudicielle spørgsmål har henvist til artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. For så vidt som denne traktat ikke er trådt i kraft, bemærkes, at på fællesskabsrettens nuværende udviklingstrin anses anmodningen for indgivet på grundlag af artikel 68 EF og 234 EF.

12 Det bemærkes, at ifølge artikel 68, stk. 1, EF finder artikel 234 EF anvendelse på EF-traktatens afsnit IV, såfremt et spørgsmål om fortolkningen af retsakter udstedt af Det Europæiske Fællesskabs institutioner på grundlag af dette traktatafsnit rejses under en retssag ved en national ret, hvis afgørelser ifølge de nationale retsregler ikke kan appelleres.

13 I den foreliggende sag vedrører anmodningen om præjudiciel afgørelse forordning nr. 44/2001, som blev vedtaget på grundlag af artikel 61, litra c), EF, som er indeholdt i traktatens tredje del, afsnit IV. Under disse betingelser kan kun en national ret, hvis afgørelser ifølge de nationale retsregler ikke kan appelleres, anmode Domstolen om at træffe afgørelse om et fortolkningsspørgsmål vedrørende denne forordning.

14 I det foreliggende tilfælde er det ubestridt, at afgørelser om værneting, der træffes af tribunal de grande instance de Paris i forbindelse med en sag som den foreliggende, kan appelleres ifølge de nationale retsregler.

15 Eftersom der således ikke er indgivet en anmodning til Domstolen af en ret, som opfylder betingelsen i artikel 68, stk. 1, EF, har Domstolen ikke kompetence til at træffe afgørelse om fortolkningen af forordning nr. 44/2001.

16 Herefter må det i medfør af procesreglementets artikel 92, stk. 1, fastslås, at Domstolen åbenbart ikke har kompetence til at besvare det spørgsmål, der er forelagt af tribunal de grande instance de Paris.

Sagens omkostninger

17 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser bestemmer Domstolen (Ottende Afdeling):

De Europæiske Fællesskabers Domstol har ikke kompetence til at besvare det spørgsmål, der er forelagt af tribunal de grande instance de Paris i sag C-278/09.

Underskrifter